

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **B. B.**, narozen X,
státní příslušnost Republika Kazachstán,
t. č. X,
adresa pro doručování X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-881/ZA-ZA12-P16-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-881/ZA-ZA12-P16-2019, jímž žalovaný podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, zahájené na základě žalobcovy žádosti podané dne 6. 10. 2019, s odůvodněním, že se žalobce bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 24 odst. 3 a § 25 písm. d) zákona o azylu a dále též čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Uvedl, že napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím správním řízením byl zkrácen na svých právech, neboť sice měl hlášen pobyt na adrese X, avšak z osobních a finančních důvodů se pohybuje především v Praze, kde pobývá u známých. Jelikož žalobce očekával předvolání k pohovoru, obrátil se na držitele poštovní licence (Českou poštu), aby si zajistil zasílání písemností v době od 16. 10. 2019 do 16. 12. 2019 na adresu, kde si může poštovní zásilky přebírat a má označenu poštovní schránku, tedy na adresu X. Žalobci však na tuto adresu předvolání doručeno nebylo a nebyl dne 11. 11. 2019 ani později vhodným způsobem vyrozuměn o uložení písemnosti, přestože držitel poštovní licence musel vědět, na jakou adresu si žalobce přeje písemnosti doručovat. Podle žalobce tak nemohla nastat fikce doručení předvolání k pohovoru předvídaná v § 24 odst. 3 zákona o azylu a nebyl dán ani důvod pro zastavení řízení. Žalobce konstatoval, že byl v dobré víře, očekával, jaký bude další postup v řízení, a dokonce se sám dostavil dne 19. 12. 2019 na adresu žalovaného, kde se o stav řízení aktivně sám zajímal. Žalobcův přístup tedy nesvědčí o tom, že by úmyslně ignoroval doručená předvolání. Dodal, že smyslem zákona není postihnout žadatele za to, že požívá své osobní svobody na území demokratického právního státu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl. Uvedl, že výzva k pohovoru byla žalobci zaslána na jím uvedenou adresu (X) a doručena byla náhradním způsobem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu, a to uložním na příslušné provozovně držitele poštovní licence. Žalovaný doplnil, že zmíněná adresa souhlasí s adresou na dokladu o zajištění ubytování ze dne 21. 5. 2019 i s adresou v žádosti o odchod do soukromí ze dne 10. 10. 2019. Podle žalovaného si žalobce musel být vědom, že jako účastník správního řízení je nositelem procesních povinností včetně povinnosti poskytnout žalovanému přiměřenou součinnost. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2005, č. j. 6 Azs 368/2004-99, žalovaný podotkl, že žalobce neuvedl žádnou objektivní překážku bránící jeho účasti na pohovoru, u které by žalovaný mohl případně zkoumat její závažnost.

Replika žalobce

4. V replice ze dne 29. 1. 2020 žalobce zdůraznil, že výzva k dostavení se k pohovoru měla být postoupena na adresu určenou žalobcem v žádosti, kterou podal u České pošty; k tomu však nedošlo a žalovaný se k této skutečnosti nikterak nevyjádřil. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že byly naplněny veškeré podmínky pro fikci doručení. Doplnil, že výzvu k dostavení se k pohovoru očekával a po určité době, kdy mu na uvedenou adresu nedorazily žádné písemnosti, se sám dostavil na adresu žalovaného, tedy se snažil aktivně se podílet na řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 6. 10. 2019 v ruském jazyce. Z dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 21. 5. 2019 vyplynulo, že žalobci bude poskytnuto ubytování na území České republiky na neomezenou dobu na adrese X. Tutéž adresu žalobce označil i v žádosti o odchod do soukromí ze dne 10. 10. 2019 jako adresu privátu. Přípisem ze dne 7. 11. 2019 žalovaný předvolal žalobce k pohovoru na den 29. 11. 2019; toto předvolání bylo žalobci doručováno na adresu X, a jelikož nebyl zastižen, byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu na této adrese zanecháno poučení, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 11. 11. 2019. Vzhledem k tomu že si žalobce zásilku ve lhůtě nevyzvedl, byla zásilka dne 23. 11. 2019 vrácena žalovanému. Z úředního záznamu ze dne 29. 11. 2019 bylo zjištěno, že žalobce se uvedeného dne v 9:00 hodin nedostavil k pohovoru v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně dne 29. 11. 2019 vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud předesílá, že důvodem zastavení řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že se žalobce dne 29. 11. 2019 bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru. Tím byly podle žalovaného naplněny podmínky § 25 písm. d) zákona o azylu, což ovšem žalobce rozporoval a tvrdil, že mu nebylo řádně doručeno předvolání k předmětnému pohovoru.
10. Doručování písemností v azylovém řízení je upraveno v § 24 zákona o azylu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení platí, že *„[p]ísemnosti se doručují účastníkovi řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.“ Adresa pro doručování je definována v odstavci 2 daného ustanovení jako „... adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.“ Z § 24 odst. 3 zákona o azylu pak vyplývá, že „[p]okud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastižen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.“

11. Zákon o azylu tedy počítá se čtyřmi základními druhy doručování. Písemnosti se doručují na místě nebo do datové schránky (má-li ji adresát zřízenou), dalšími možnostmi jsou doručení do místa hlášeného pobytu a doručení na adresu pro doručování. Místo hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany je upraveno v § 77 zákona o azylu, přičemž primárně se jedná o azylové zařízení, do něhož byl umístěn, nebo zařízení pro zajištění cizinců či přijímací středisko, ve kterém byl zajištěn (srov. odstavec 1). Podle § 77 odst. 2 zákona o azylu má žadatel možnost místo svého pobytu změnit, a to při splnění podmínek uvedených v jednotlivých odstavcích § 77.
12. Problematikou doručování v azylovém řízení se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 68/2018-60, dostupném na www.nssoud.cz. Vyslovil, že citovaná právní úprava zajišťuje, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí. Dočasně pak může zásilky přijímat na doručovací adresu. Uvedené adresy jsou zásadně evidenční povahy a žadatel má široký prostor pro vlastní úvahu a volbu, kde bude po dobu řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásilky přebírat. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[j]e to zásadně žadatel, kdo určuje, kam mu bude doručováno. K tomu, aby se o tom, že mu je doručována zásilka, dozvěděl včas, postačí, bude-li zhruba jednou za týden až deset dnů kontrolovat poštovní schránku v místě doručování. Za těchto podmínek je zcela přiměřené po něm požadovat, aby výše uvedené také činil. Nečiní-li tak a v místě, kam mu má být doručováno, nekontroluje došlou poštu, je zásadně k jeho tíži, pokud si zásilku z tohoto důvodu nevyzvedne a uplynutím úložní doby bude zásilka doručena fikcí.“
13. S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a konstatuje, že přesně to nastalo i v žalobcově případě. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce dne 10. 10. 2019 požádal o odchod do soukromí a na základě této žádosti došlo v souladu s § 77 zákona o azylu ke změně místa jeho hlášeného pobytu na adresu X. Žádnou jinou adresu žalobce v průběhu řízení žalovanému neoznámil, proto žalovaný plně v souladu s § 24 odst. 1 zákona o azylu doručoval žalobci veškeré písemnosti, včetně předvolání k pohovoru konanému dne 29. 11. 2019, právě na tuto adresu. Podle názoru soudu žalovaný při doručování předmětného předvolání nijak nepochybil, a proto byly splněny i zákonné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínky pro fikci doručení vyplývající z § 24 odst. 3 zákona o azylu. Soud tedy dospěl k závěru, že předvolání k pohovoru bylo žalobci řádně doručeno na adresu místa hlášeného pobytu žalobce, kterou si sám zvolil a žalovanému sdělil.

14. K žalobcově argumentaci, že měl s držitelem poštovní licence (Českou poštou) sjednanu službu spočívající v přeposílání zásilek na jinou svou adresu, soud podotýká, že tento ryze soukromoprávní vztah mezi žalobcem a Českou poštou nemůže nijak zavazovat žalovaného, který není jeho účastníkem. Skutečnost, že žalobce oznámil České poště adresu, na které zásilky podle svého (neprokázaného) tvrzení přebíral, nepovažuje soud za relevantní, neboť nic nezměnila na povinnosti žalovaného doručovat písemnosti na adresu místa, kde byl žalobce hlášen k pobytu. Pokud chtěl žalobce docílit toho, aby mu žalovaný doručoval písemnosti na adresu X, měl tuto adresu oznámit žalovanému, nikoli České poště. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010-47, dostupném na www.nssoud.cz. Zdejší soud k tomu dodává, že případné nesplnění žalobcem tvrzené povinnosti České pošty přeposílat mu zásilky na jím udanou adresu není předmětem tohoto řízení a nemůže jít k tíži žalovaného, který všechny své povinnosti při doručování řádně dodržel.
15. Tvrzení žalobce, že byl v dobré víře a aktivně se zajímal o stav řízení, stejně jako jeho argument, že nešlo o úmyslné ignorování doručovaných předvolání a že žalovaný porušil čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhodnotil soud jako zcela bezpředmětné pro projednávanou věc. Jedná se totiž o skutečnosti, které nejsou způsobilé jakkoli změnit výše odůvodněný závěr, že žalovaný postupoval při doručování předmětného předvolání plně v souladu se zákonem. K žalobcově námitce, že smyslem zákona není postihnout žadatele za to, že požívá své osobní svobody na území demokratického právního státu, soud poznamenává, že žalobce si musel být vědom toho, že jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany má kromě práv také určité povinnosti, a měl více dbát na jejich dodržování. Nenahlášení adresy, kde by si žalobce podle svého tvrzení písemnosti přebíral, žalovanému jde podle názoru soudu výhradně k tíži samotného žalobce, a to včetně důsledku v podobě fikce doručení předvolání k pohovoru a následného zastavení řízení z důvodu nedostavení se k pohovoru.
16. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem, neboť žalobci doručoval předvolání k pohovoru na jím uvedenou adresu a v důsledku nedostavení se žalobce k tomuto pohovoru žalovaný řízení ve věci mezinárodní ochrany plně v souladu s § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil. Soud tedy nezjistil namítaná porušení § 24 odst. 3 a § 25 písm. d) zákona o azylu, ani porušení § 2 a § 3 správního řádu, neboť skutkový stav byl zjištěn naprosto dostatečně. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť odkladný účinek podle § 73 odst. 3 s. ř. s. trvá toliko od skončení soudního řízení a urychleným vydáním tohoto rozsudku, jehož právní mocí bude řízení skončeno, ztratil vlastní návrh na přiznání odkladného účinku žalobě význam.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. února 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.